

РЕШЕНИЕ

№ 1688

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 27.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **9589** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от В. Т. В. чрез адвокат Е. Ж. срещу Решение № 1040-21-477/04.08.2023г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отменено Разпореждане № 32867/10.05.2023г., на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО като неправилно и не е приета за трудова злополука при условията на чл. 55, ал. 1 от КСО настъпилото на 22.03.2022г. внезапно увреждане на здравословното състояние на В. Т. В.. Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при съществени процесуални нарушения и неспазване на материалния закон. Излага съображения, че не са изяснени всички обстоятелства от значение за решаване на спора, което е повлияло при издаване на оспореното решение. Счита, че е налице на „функционална връзка“, понеже от представената медицинската документация убедително се установява тежкото му здравословно състояние. Моли съда да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят - В. Т. В., се явява лично и се представлява от адв. Ж.. Моли съда да отмени обжалваното решение по изложените в жалбата съображения. Претендира присъждане на съдебно деловодни разноски, за които представят списък и адвокатско възнаграждение съобразно чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът Директор на НОИ - ТП С. град чрез процесуален представител юрк. В.

оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Народно събрание на Република България чрез процесуален представител юрк. С. дава становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С декларация за трудова злополука с вх. № 5101-21-176 от 28.02.2023г. В. Т. В. е деклариал в ТП на НОИ-С.-град настъпила на 22.03.2022г. злополука. Съгласно чл. 59 от КСО по постъпилата декларация в ТП на НОИ С. град е открито досие за трудова злополука № 32867.

На основание чл. 58, ал. 2 от КСО е извършено разследване на злополуката от представители на ТП на НОИ С. – град, на ДИТ и на Народното събрание на Република България, като е изготвен Протокол № 29 от 20.04.2023 г.

Към досието за трудова злополука са приложени: Трудов договор № 122/17.03.2022г.; допълнително споразумение към него от 29.07.2022г.; длъжностна характеристика за длъжността „главен експерт сътрудник“ към Комисията по културата и медиите; Заповед № 732/31.10.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение; уведомление от В. В.; обяснения на А. Г. и на А. С.; докладна записка от Й. Ш.; уведомление №АД-47-250-06-376 от 17.06.2022г. до В. В.; извадка от книга за начален инструктаж по БЗР и Служебна бележка № 143/17.03.2022г.; съдебномедицинско удостоверение № 80.03/2022г. и допълнение, както и други медицински документи - болничен лист № Е20222271781 от 12.01.2023г., лист за преглед на пациент от 22.03.2022г., профилна рентгенография на носни кости, образна диагностика № 281964, лист за преглед от 26.03.22г., лист за преглед от 30.03.22г., амбулаторен лист от 09.01.2023 г.

Установено е по данни на пострадалия, че на 22.03.2022г. около 16.30 часа е претърпял злополука на излизане през южния изход на сградата на Народното събрание /срещу БНБ/, получил фрактура на носната кост след челен сблъсък в неозначена стъклена врата, допълнително поставена непосредствено пред входната дървена врата. Това било първото му излизане през тази плъзгаща се врата, като свидетели на злополуката били двамата охранители на смяна. Незабавно, същия ден, уведомил по електронен път председателя на Комисията по културата и медиите - г-н Т. Й..

С Разпореждане № 32867 от 10.05.2023г. длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО е приело трудовата злополука по смисъла на чл. 55, ал. 2, т. 1 от КСО. В мотивите са посочени обстоятелствата, въз основа на които е прието, че злополуката е настъпила през време и по повод на извършваната работа – при придвижване към южния изход на Народно Събрание пострадалият се удря в стъклена плъзгаща се врата, вследствие на което получава счупване на костите на носа.

С оспореното в настоящото производство Решение № 1040-21-477/ 04.08.2023г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, е отменено Разпореждане № 32867/10.05.2023г., на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО като неправилно и не е приета за трудова злополука при условията на чл. 55, ал.1 от КСО настъпилото на 22.03.2022г. внезапно увреждане на здравословното състояние на В. Т. В.. Въз основа на документите в административната преписка, в т.ч. и допълнително събрани в административното

производство по оспорване на акта, решаващият орган е приел, че са събрани противоречиви доказателства, от които не може да се направи обоснован безспорен извод за наличието на функционална връзка между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето, довело до временна неработоспособност, относно това дали последната е настъпила във връзка с обичайните обстоятелства и условия, при които протича изпълнението на трудовата функция по трудовото правоотношение с работодателя или по повод на работата по трудовото правоотношение.

В хода на производството пред настоящата инстанция са приети всички доказателства, приложени към жалбата, както и представената от ответника административна преписка. Разпитани са и свидетелите К. И. В., Ц. В. А. и Т. В. Г., които съдят кредитира като непротиворечиви и логични.

Свидетелят В. заявява, че на 22.03.2022г. е охранявал изхода срещу БНБ на бившия Партиен дом. Спомня си, че жалбоподателят е ударил главата си в плъзгаща врата при излизане от сградата и е увредил носа си. Той е стоял на поста си и е нямал пряка видимост, но е чул силен шум и когато е погледнал е видял жалбоподателя с окървавен нос и го е съпроводил до тоалетната. Заявява, че е било около 15 ч., като преди да се случи инцидента жалбоподателят е минал покрай него.

От показанията на свидетеля Ц. В. А. се установява, че и той е охранявал на 22.03.2022г. изхода срещу БНБ на бившия Партиен дом и си спомня, че при излизане от сградата жалбоподателят си е ударил носа в плъзгащата врата. Пряка видимост е нямал, но няколко секунди след като жалбоподателят е минал покрай охранителите се е върнал при тях, облян в кръв. Не помни дали вратите са имали обозначение. Лежал е около 10 минути на диван, на който с колегата му са му помогнали да легне, като жена от персонала му е оказала помощ. Твърди още, че жалбоподателят не може да излезе без да се чекира.

Т. Г. заявява в своите показания, че познава жалбоподателя от В., където са водили заедно упражнения. На 22.03.2022г. по програма е трябвало да водят упражнения в една от групите от втори курс по архитектура. Жалбоподателят В. е обяснил, че трябва да отиде до Народното събрание и тя заедно с колегата им арх. Ц. е трябвало да го изчакат за да направят оценяването на студентите. Понеже е закъснял, арх. Ц. е започнал да му звъни настойчиво, а след като е дошъл със закъснение в около 16 ч. е бил с разкървавен нос, като им се е извинил и разказал как се е ударил във вратата на Народното събрание, която не е маркирана.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал.1 от КСО, във вр. с чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. Следователно е процесуално допустима и следва да бъде разгледана нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение съгласно чл. 168, ал. 1 АПК на основанията по чл. 146 АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 117, ал.1, т.2, б.“г“ от КСО - ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ, в предписаната от закона писмена форма, с всички необходими реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, и в съответствие с неговите цели.

При издаването на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. След деклариране от пострадалия на

злополуката като трудова, в съответствие с чл. 3, ал. 3 от Наредба за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТЗ/ със Заповед № 1015-21-53/21.03.2023г. на директора на ТП на НОИ- С. град е назначена комисия, която да извърши разследване на злополуката. Резултатите от проведеното разследване са обективирани в протокол № 29 от 20.04.2023г., подписан от всички членове на комисията. Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени в съответствие с изискванията на чл. 35 от АПК, след като са изяснени всички факти и обстоятелства във връзка с декларираната злополука и не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, представляващи основание за отмяна на оспорения административен акт.

Съдът намира, че решението е постановено при неправилно прилагане на материалния закон.

Трудовата злополука като осигурен социален риск е легално определена в чл. 55, ал. 1 от КСО и представлява всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. За да бъде приета злополуката за трудова е необходимо едновременното наличие на няколко предпоставки - внезапно увреждане на здравето (внезапно, външно неочаквано и непредвидимо еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло), злополуката да е станала с осигурено лице, функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето - това е връзката на увреждането с обичайните обстоятелства и условия, при които протича изпълнението на трудовата функция по трудовото правоотношение с работодателя, неблагоприятен резултат от увреждането - неработоспособност или смърт и причинна връзка - неблагоприятният резултат (неработоспособността) да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства, както и при нетравматични увреждания внезапното увреждане на здравето да е настъпило в резултат от извършваната работа.

"Временната неработоспособност" е състояние, при което осигуреното лице не може или е възпрепятствано да работи поради: остро, подостро или обострено хронично общо заболяване; злополука; професионална болест; лечение в чужбина; санаторно-курортно лечение; належащ медицински преглед или изследване; карантина; отстраняване от работа по предписание на здравните органи; гледане на болен или на карантинен член от семейството; належащо придружаване на болен член от семейството за медицински преглед; изследване или лечение в същото или в друго населено място, в страната или в чужбина, бременност и раждане; гледане на здраво дете, до 12-годишна възраст, върнато от детско заведение или училище, поради карантина на заведението или на училището, или на отделна група или клас в него, или поради карантина на детето - арг. § 1, т. 34 от ДР на ЗЗ, чл. 6, ал. 1 от НМЕ.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, в това число и от изслушаните свидетелски показания може да се направи обоснован извод, че в случая са налице всички предпоставки, визирани в чл. 55, ал. 1 от КСО, вкл. и функционална връзка между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето, довело до временната неработоспособност.

По делото не е спорно, а и административният орган приема, че към деня на

злополуката - 22.03.2022г. пострадалото лице е осигурено за всички осигурени социални рискове, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО (в т. ч. и трудова злополука), като работещо по трудов договор № 122/17.03.2022г. и допълнително споразумение № 610/29.07.2022г. на длъжност „Главен експертен сътрудник към Комисия по културата и медиите“ в Народно събрание на Република България и е претърпяло увреждане на носа – счупване на ностни кости при удар в стъклена плъзгаща врата, поставена на входа на сграда /бивш партиен дом – Народно събрание/, като В. е уведомил представител на работодателя.

От представените по делото писмени доказателства и предвид дадените свидетелски показания от колегата му от У. - Т. Г., съдът намира, че по делото безспорно се установява, че в деня на инцидента - 22.03.2022г. жалбоподателят В. е присъствал на изпит в У., като преди това е бил извикан в НС т.е. намирал се е в сградата на НС „по повод“ на извършваната работа т.е. при изпълнение на дейност, съпътстваща, необходима за упражняването на трудовата дейност по трудовото правоотношение с НС. От сведенията, дадени при разпита на охранителите от НСО, които не са преки свидетели на получаване на травматичното увреждане, но са му оказали помощ непосредствено след като е пострадал, се установява, че същото е получено по механизма, описан от жалбоподателя - при сблъсък с прозрачна, плъзгаща се врата, находяща се преди външната врата за изход от сградата. В тази връзка е доказана функционалната връзка, а именно, че злополуката е претърпяна при изпълнение на възложените дейности по правоотношението с НС.

Административният орган неправилно приема, че не е настъпила временна неработоспособност, с оглед липса на медицински документ, и по-конкретно на болничен лист по Наредба за медицинската експертиза специално към датата на злополуката, и защото впоследствие жалбоподателят е продължил да изпълнява трудовите си задължения. По силата на чл. 6, ал. 2 от Наредбата за медицинската експертиза (НМЕ) отпускът поради временна неработоспособност се оформя с болничен лист по утвърден образец. В случаите, когато прегледът е бил извършен и временната неработоспособност е била своевременно констатирана, разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от НМЕ създава нормативна възможност за издаване на болничен лист за минало време, ако лицето е било временно неработоспособно. В конкретната хипотеза органът не е отчел обстоятелството, че заедно с визирания болничен лист № Е20222271781 е представена медицинска документация, включваща: амбулаторен лист № 050683/22.03.2022г. от спешен кабинет по неврохирургия в УМБАЛСМ Пирогов ЕАД и амбулаторен лист № 10/09.01.2023г. от неврохирург в УМБАЛСМ Пирогов ЕАД; съдебномедицинско удостоверение № 80.03/2022г. относно извършен преглед на жалбоподателя на 24.03.2022г. от д-р А. Х., гл. асистент в Катедра по съдебна медицина и деонтология при Медицински университет С.; образна диагностика № 281964/24.03.2023 г. на УМБАЛ „Царица Йоана - ИСУЛ“ ЕАД. От съдебномедицинско удостоверение № 80.03/2022г. се установява, че на жалбоподателя е извършен медицински преглед на 24.03.2022 г., на който е заключено, че има оток и охлузване на носа и кръвоснабдяване на двете очи, разположени под формата на т.нар. „травматични очила“. Специалистът по съдебна медицина е посочил, че уврежданията са в резултат от действието на твърд тъп предмет, причинили му болка и страдание, и могат да се получат по време и начин, отразени в предварителните сведения, дадени от жалбоподателя. Същото е установено и в останалите документи, част от медицинската документация.

Посочените доказателства са достатъчни и позволяват да се направи извод, че е била налице временна неработоспособност. Този извод не се променя и от факта, че впоследствие след настъпване на инцидента жалбоподателят е съумял да осъществява служебните си задължения от вкъщи при въведените противоепидемични мерки на територията на Република България, без да ощетява работодателя си и независимо от влошеното си здравословно състояние.

Съдът намира, че в случая са налице всички елементи на посочения фактически състав. Безспорно е наличието на внезапно увреждане на здравето на В., настъпило по време и по повод на извършваната от нея работа. Безспорно е, че уведеният попада в категорията на осигурени лица, конкретно – чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО – нает на работа, видно от трудовия договор. Трудовият характер на дадена злополука е обективно състояние, което е налице, когато са изпълнени всички елементи от фактическия състав на нормата на чл.55, ал.1 от КСО. Когато са налице всички елементи от състава на трудовата злополука, такава не е налице само в случаите, когато пострадалият умишлено е увредил здравето си – аргумент от чл. 55, ал. 3, вр. ал. 1 и ал. 2 от КСО. Всеки един от тези елементи може да се доказва и в хода на административното производство, и в хода на съдебното производство, с допустимите доказателствени средства по АПК и специалните КСО и приложимите подзаконови актове. В случая се установи съставът на чл. 55, ал. 1 от КСО и Директорът на НОИ - ТП С. град неправилно е приел, че не е налице трудова злополука и е отменил по жалба с вх. № 1012-21-531 от 29.05.2023г. и № 1012-21-534 от 30.05.2023г. от Народното събрание на Република България Разпореждане № 32867/10.05.2023г. на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО.

С оглед всичко изложено, съдът приема, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ-С. град е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено, а преписката следва да бъде върната на административния орган в ТП на НОИ-С. град за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в производството, съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК, в размер на 10 лева – платена държавна такса. Видно от представеното по делото пълномощно и заявеното в проведеното открито съдебно заседание, процесуалният представител на жалбоподателя е упражнявал правомощията си безплатно по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2, във вр. с ал. 2 от Закона за адвокатурата (ЗА). В конкретния случай по делото са представени пълномощно от жалбоподателя в полза на адв. Ж., както и договор за

правна защита и съдействие, в който да се посочва, че адвокатската помощ се предоставя при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. второ от Закона за адвокатурата, поради което съдът намира, че са налице предпоставките по чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА поради което на основание чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да се присъди адвокатски хонорар в размер на 500 лв.

Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. посл. Административен съд София – град, III отделение, 55-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-477/ 04.08.2023г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отменено Разпореждане № 32867/10.05.2023г., на длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО като неправилно и не е приета за трудова злополука при условията на чл. 55, ал. 1 от КСО настъпилото на 22.03.2022г. внезапно увреждане на здравословното състояние на В. Т. В..

ВРЪЩА преписката в ТП на НОИ-С. град за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-С. град да заплати на В. Т. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 12, ап. 69, сумата от 10 /десет/ лева, представляваща разноски в производството.

ОСЪЖДА ТП на НОИ-С. град да заплати на адвокат Е. Й. Ж. от В. адвокатска колегия, със служебен адрес: [населено място], ул. „Д-р Х. Стамболски“ № 3, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: